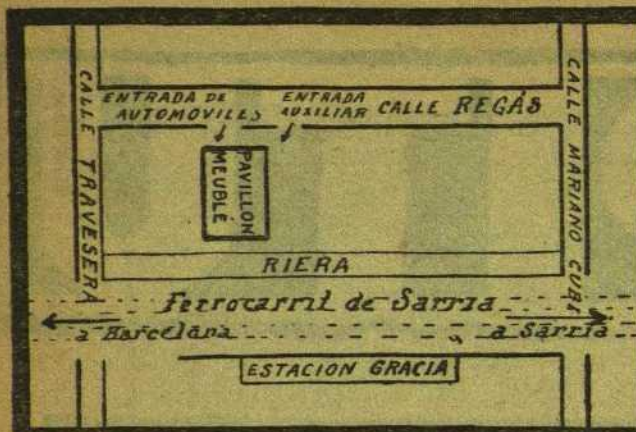

PAPITU

—Ai, Ramon! Tinc un mal dia avui. No estic gaire bé!
—Mentre no tinguis mal de queixal!

Pavillon Meuble

con todo el Confort moderno

Barcelona

Regas, 6

(junto estación de Gracia,
Entre Travesera y Mariano Cubi)

GRAN CAFE RESTAURANT TIVOLI

Grandes conciertos todos los días, tarde y noche, por el renombrado QUINTETO VILA. Económico y esmerado servicio a la carta. Servicio de automóviles especial de la casa, a precios muy económicos.

EDEN CONCERT

Temple de l'art i de la bellesa. Lloc de reunió de lo millor de cada casa. Calefacció central garantida. Riquesa, bon gust i bones formes. Artistes de cartell. Consumacions de les millors marques i restaurant de nit, amb tzigans.

ALCAZAR ESPANOL

El palau de les varietés del carrer de la Unió, el més selecte i el més concorregut. Cada dia gran èxit del quadro flamenc amb la NINA DE LOS PEINES.

ROYAL CONCERT

MARQUES DEL DUERO, 106 i 108
Programes extraordinaris i variats. Debuts d'aplaudides artistes, ballarines, cançonetistes i cupletistes. EXITS!
EXITS CADA DIA!

MONTE-CARLO

COMTE DE L'ASALTO, 26
El més luxós i el més concorregut. Continuament debuts d'artistes de cartell. Riquesa, bon gust i bones dones. Consumacions de les millors marques. Gran èxit del cabaret APACHE. Gran quadro flamenc.

AVIAT INAUGURACIÓ DEL

PRINCIPAL BAR

PLAÇA DEL TEATRE, 6
Luxosíssim restaurant-bar del mateix propietari del MONOPOL BAR, de Joaquim Montaner. Serà el lloc preferit de tots els sportmen i gent de nit.

GRAN MUSIC-HALL «L'AS»

Gran èxit dels cants i balls regionals. 50 ARTISTES, 50!

GRAN MARTINICA

CARRER ABAT SAFONT (davant l'«Espanyol»)
Grandiosos balls, tarda i nit, per una orquestra de punta. Servit per xamosos cambreres. Paradís de la gresca i de la ballaruga.

GRAN CABARET CAFÉ CATALA

RAMBLA DE SANTA MONICA, 6
(COLISSEU DE LA BARRILA I DEL BON HUMOR)
Cada dia, ball des de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel «jazz-band» del popular Torres.

PROFESORAS DE RELACIONES MUNDANAS

elegantes, amables, jóvenes y hermosas. Profesoras especiales para caballeros de edad y forasteros. Clases desde las 4 de la tarde hasta las 3 de la madrugada. Hospital, núm. 19, principal. Precio de la lección, de 15 a 75 pesetas.

SIFILIS — PELL

CLÍNICA: RONDA SANT ANTONI, 22, PRAL.
Aplicacions diàries del salvarsan (606), neo-salvarsan (914), Golil (1116), sulbersalvarsan, sulfarsenol, etc. Hores: Tardes, de 1 a 2; nits, de 7 a 9. Festes, de 11 a 12.

FUTBOL

CAMP NOU DEL F. C. BARCELONA - SOLEMNITATS FUTBOLÍSTIQUES

Situat als carrers Gerard Píera i Travesera, a LES CORTS

Per als dies 25, 27 i 28

Dia 25. - ST. MIRREN contra NOTTS COUNTY

(escocès)

(anglès)

disputant-se la Copa BARCELONA

Dies 27 i 28. - NOTTS COUNTY

de la Lliga Professional, semifinalista de la copa d'Anglaterra,

FUTBOL CLUB BARCELONA

Campió de Catalunya i d'Espanya

Venda de localitats i entrades, a les oficines del Club, Fortuny, 1.—Preus: Llotges sense entrada, 30 pessetes. Tribunes sense entrada, 6 ptes. Preferència, primer rengle, 4 ptes. Preferència, demés rengles, 3 ptes. Goals primer rengle, 3 ptes. Goals demés rengles, 2 ptes. Entrada general, 2 ptes.
A DOS QUARTS DE CINCO DE LA TARDA

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. Ptas. 3'—
Estranger 4'60
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

UNA de les conseqüències de la guerra europea és l'aprofitament de la dona com a instrument de treball. Sempre hi ha hagut dones que han treballat per a mantenir la família, perquè sempre hi ha hagut homes que s'han complagut vivint el que se'n diu científicament «amb l'esquena dreta»; però, ara, després de la catàstrofe mundial, que ha costat tants i tants mascles, ha sigut més necessària la intervenció de les dones en el treball honrat.

Així veiem, ara, que hi ha moltes dones que llauren—i llauren dret; al revés de moltes altres, que no hi llauren,—i en veiem també algunes guiant auto i afaitant—encara que de dones que afaiten n'hi ha hagut sempre.—Abans, la feina que podien fer les dones ens la sabíem de memòria; la que feia més, feia tres coses. Ara, en canvi, són a tots els oficis. Ho fan tot, tot!—A Igualada, d'una dona que ho faci tot, en diuen: una dona que *creu*.—

Però, de tots els oficis i ocupacions en què he vist a les dones, cap m'ha semblat més dolorós per elles mateixes com el de taquilleres de cine. Es necessita una virtut extraordinària i uns nervis de pa sucat amb oli per a fer de taquillera de cine. No comprenc com una noia jove i sana pot desempenyar tranquil·lament el càrrec de taquillera de cine sense sentir una fonda pruija d'abandonar la taquilla per a internar-se en la penombra romàntica, i un si és no és envescadissa del cine, en una tarda de pluja, sobretot en una tarda de pluja.

Sabeu què cosa és una tarda de pluja en un cine barceloní? Compreneu ja ben clarament el sentit sensual d'una tarde d'aquelles de claror de claraboia, quan la plugeta cau mandrosament i fa pastetes a l'acera i al cor? Una tarda de plugeta barcelonina és una tarda *verleniana*—que vol dir porca.—Compreneu bé el dolç pessigolleig i endormiscament medul·lar d'una tarda plujsa? Es la invitació al vals; és la invitació al cine. I la invitació al cine és, amics meus, una cosa molt seriosa, que el mateix pot acabar al xalet del carrer de Muntaner, que al mocador de butxaca..., que a la vicaria.

Jo no comprenc, altrament, tornant a lo nostre, com pot haver-hi cap dona jove i bella que es sacrifiqui a romandre cinc o sis hores a la porta del cine despatxant entrades per a les parelles d'enamorats i per als joves esgarriats que busquen parella. La taquilla d'un cine és talment com la porta d'un rebost, on veus entrar-hi butifarres de fora i ous i llonganisses. Si tens gana, és a dir, si ets jove—perquè els joves sempre tenen gana,—el pas de tanta llonganissa pel davant teu és quelcom que t'ha de fer salivera. Per una noia de taquilla, la porta d'un cine deu ésser com la porta de la Glòria, que ella no pot fruit. Això és tant com despatxar targetes per a la felicitat que li està prohibida conèixer. Ni les més famoses temptacions de Sant Antoni tenen comparança amb la temptació viva i contínua de la porta d'un cine, boca-oberta a totes les exploracions subreptícies; *fielato* sense burot, per on passa en una tarda més frau que en tota la línia fiscal; entrada al celobert, on es practiquen ritus d'una religió que té per dogma el tacte bilateral i commutatiu.

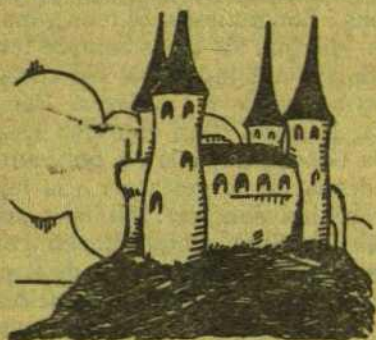
Jo les admiro les taquilleres de cine que són bufones. I no les admiro per sa formosor, sinó per taquilleres. Elles són com les germanes d'una Ordre de sacrifici i de renunciament. Tenir paisatge, i no mirar; tenir música a la vora, i no escoltar; poguer ensumar flaires agradoses, i tapar-se el nas; poguer menjar dolç, i fermar la boca; i, sobretot, poguer tocar, i no tocar. Voleu encara més sacrifici?

Jo les admiro, dic, les taquilleres belles de cine. Si algun dia senti a dir que em caso, no hi poseu pas cap dubte: hauré escollit una taquillera. Cap dona em fa la impressió d'ésser més segura que una taquillera de cine. Ei! Si no l'han escollida d'entre les assídues concorrents a la casa. Parlo de les taquilleres de cine que mai han estat al cine. Que voleu dir que no n'hi ha? No? Doncs no he dit res de lo dit. Per mi, la virginitat del cine és més important que cap altra. Quan es parla de dones verges, s'ha d'entendre verges de cine, és a dir, de no-cine. Les dones són verges quan encara no han vist cine. *Pa'l gato una dona si ja li han trencat el film!*...

LES BANYES

EN morir el comte Berenguer de Rocafort, deixà grans territoris (uns devastats i els altres treballats), deixà masies, boscos, molins i castells, i entre aquests, el principal, on ell visqué, que era tot un senyor castell, a fe de Déu. Tenia muralles, tenia torrasses i torre d'homenatge, set forques, un pou obert a la roca viva, de més de cent canes de fondària, calabossos negres amb aparells per a donar tota mena de turments, i, en fi, tot el que deu tenir un castell que s'estimi, o a qui estimin.

Però el més notable del noble edifici, més que la sala d'armes, que la cambra nupcial, que la capella mateixa, era el gran menjador.

Figureu-vos una sala immensa, amb una gran llar al fons, penjant del sostre grans làmpares de corona, il·luminada per grans finestrals amb vidrieres de color..., en fi, totes les grandiositats; però no era això lo notable: lo veritablement extraordinari que allí es veia, era la gran quantitat de banyes que, com nascudes de les parets, les adornaven.

En aquell refectori semblava que s'havia volgut contradir la dita de «ficar la banya en un forat»; allí es treia la banya i es deixava a fora per sempre més. De totes maneres, les apariències enganyen, com podrà veure el curiós lector d'aquesta llegenda medieval.

Tornant a les banyes, n'hi havia de totes mides i menes: de cervols vells amb quinze i setze puntes; de cervols més jovenets, tendres, quasi de llet; d'isart, fent un ganxo molt graciós; de bú-

fal, immenses, menaçadores; d'orada, fent espiral...; en fi, demanin les banyes que tenia el comte Berenguer, en morir escornat d'una caiguda de cavall, jove encara, quan tractava d'afegir a la seva col·lecció les d'una cabra montesa que fugia com un llamp.

La seva vídua, una morenassa d'aquelles que semblen tenir foc a dintre els ulls i acostumen a tenir-ne a dintre el cos, i es cremen elles i escalfen els demés, en assabentar-se de la mort del seu mort s'esqueixà les vestidures, entre l'admiració dels missatgers i cavallers, que obrien uns ulls com unes taronges, i sentiren pregona dolor quan ella determinà cobrir-se amb trajos de dol.

Sospengué les festes, naturalment, es tancà en ses habitacions, i arreu del comtat, i àdhuc més enllà, corregué la brama de la desesperació de la jove vídua.

Enterada d'això una baronesa, cosina seva, i a més de cosina, íntima amiga, tan íntima, que quan es trobaven per casualitat o es feien expressament visites, sempre dormien juntes, costum que ja tenien de solteres, determinà portar-li el consol de sa presència i de ses carícies. I, tal dit, tal fet.

Arribà al castell, descavalcà de son poltre i pujà escales amunt, cridant:

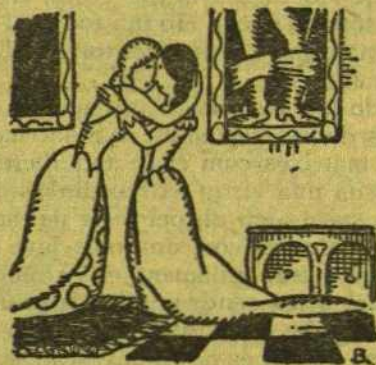
—Leonor! On ets, Leonor?

—Qui em crida a mi? Qui demana per aquesta desgraciada?

—Jo, la teva amiga.

—Judit! Judit meva!

I es llençaren l'una als braços de l'altra, petonejant-se, abraçant-se fort, tan fort i tan apretat,

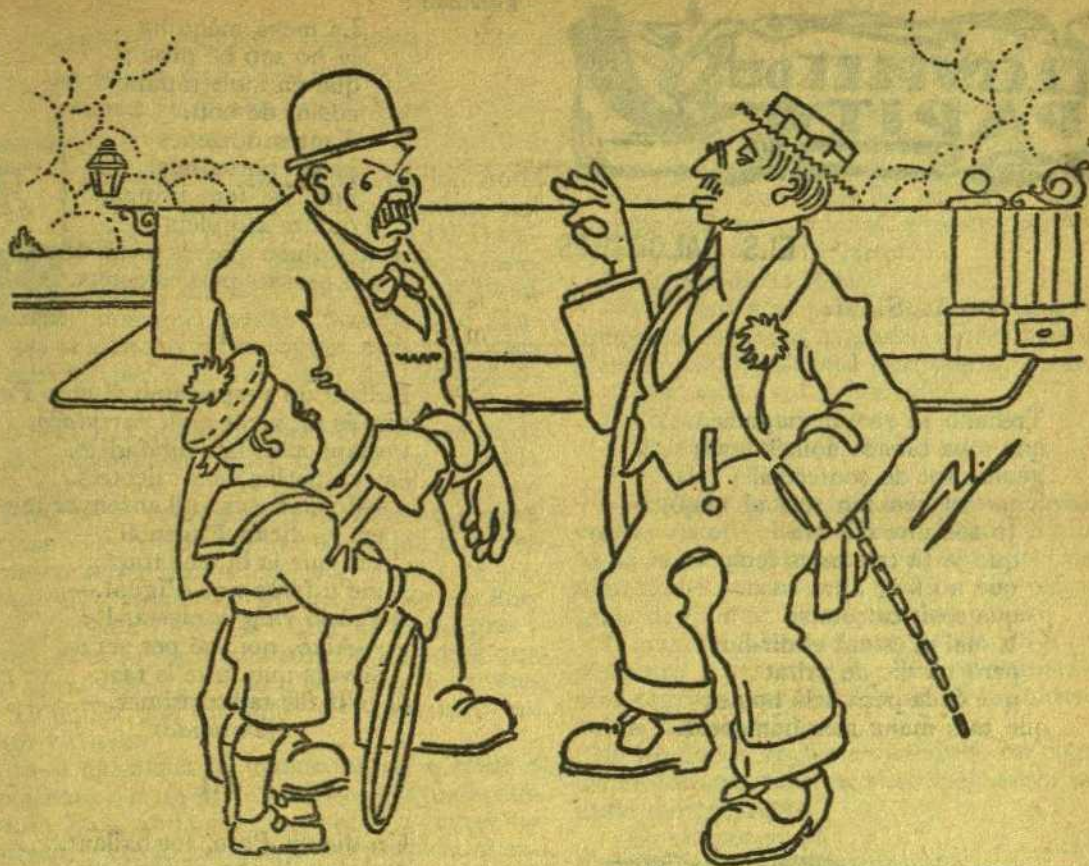
que semblava que es volien ficar l'una dintre de l'altra. Per fi feren un ai!, posaren els ulls en blanc i, retudes per la dolor, caigueren sobre una otomana, amb la boca mig oberta, el pit panteixant i les mans enllaçades.

Revingudes per fi, es feren un altre petó a la boca, i la Judit demanà:

—Què hi feies en aquesta habitació tan gran i tan sola?

—Ai, mirar-me les banyes... Totes són d'en Berenguer. Ai!, són els records més dolços de la meua vida!

—Noia no em pensava que te l'estimessis tan fort.

—A Viena tot està molt car. D'un all me'n vaig fer mil corones.
—Sí que és un car all!

—Es un secret, que ja et contaré. Anem, anem a arreglar-nos; després soparem, i al llit, juntes com sempre, eh, Judit?
—Sí, Leonor meva.

...

Tal com ho havien dit ho feren, i en memòria del difunt degueren celebrar uns funerals de primera, segons els aïis i els sospirs que sortien de les tenebres que embolcallaven el llit.

Després es sentí un xiuxiuejar que, de tant en tant, interrompia una rialleta.

—De manera que quan tenies un caprici l'enviaves...?

—A cercar banyes, això és.

—Sí que, noia...

—Oh, i que de vegades tenia d'anar molt lluny. Quan en vaig voler unes de búfal que t'ensenyaré demà, per aconseguir-les tingué d'estar dos mesos fora.

—I això?

—Havien arribat dos frares i...

—Què?

—Res: jo necessitava peces grosses, i en Berenguer, complascent, anà a cercar les del búfal; ja les veuràs, ja, demà.

En efecte; les hi mostrà, aquelles, i les que li recordaven al trovador llemosí, les del guerrer,

les que feien venir a la memòria al peiegrí... En fi, records de mil hores d'amor serenes.

Lo graciós és que la Judit seguí l'exemple i aviat es veieren banyes en el menjador de son castell i que altres dames la imitaren, arribant el costum als nostres dies.

I TENIA RAO

A cap de quatre anys de casada, la Rosalia encara no havia tingut cap fillet, però li van sortir una colla de grans en diferents parts del cos.

Al marit això el preocupava i li deia:

—Però, dona, per què no vas a càl metge, que et donarà alguna cosa per a treure't aquests grans? Cada dia n'estàs més carregada!

I ella, amb tota la frescor, li contestava:

—Bé, home; no t'amoïnis. Val més estar carregada de grans que carregada de petits.

ELS CALÇOTETS

LLETRA DE A. S. M.

I

Treballo jo en un magatzem
que roba blanca només fem ;
gènere tot de confecció,
i que es ven tan sols al majó.
Jo sóc una oficiala
que ja fa tres anys fets
que no faig altra cosa
que cosir calçotets.
I, mal m'estarà el dir-ho,
però us dic de vritat
que és la peça dels homes
que mes mans més han tocat.

—Vols pujar, simpàtic?
—Si pujo, no tindrè esma per moure'm després.
—Ja farem que et baixin, home!

Tornada :

La meva màquina
ja ho sap bé prou ;
que va molt ràpida
cosint de nou.
Tantes dotzenes
ja en porto fets,
que, tot fent broma,
quatre ximplets
a voltes diuen que els meus ditets
són passats pels calçotets.

II

Ballant un vespre amb el meu Paco,
que és un xicot molt *currutaco*,
i estant molt ben agafadets,
em va parlar dels calçotets.
—Jo els meus vull ensenyar-te—
em va dir molt formal ;—
i tu que ja hi tens traça,
me'n faràs uns d'igual.—
Prò jo vaig contestar-li :
—Això, noi, no pot ser ;
si vols que jo te'ls faci,
tu te'ls fas tallar primer.—
(Tornada)

III

Un dia en Paco, tot ballant,
notà que li anava penjant
un tros de veta, o no sé què,
dels calçotets que li vaig fè.
I al veure que se'n reien,
els seus amics d'allí,
—Au, fica-me-la a dintre—
apartant-me em va dir.
I com descordat duia
el botó del davant,
vaig dir-li :—Saps què et passa ?
Que t'han baixat tot ballant.—
(Tornada)

EXPLICANT AL DANT

Mossèn Ramon estava explicant davant d'un
gros nombre de nenes la topografia i distribució
de les ànimes a l'altre món, segons *La Divina
Comèdia*.

En arribar a l'Infern, a la vuitena fossa, o si-
guí, el lloc on hi ha els seductors de dones fla-
gel-lats pels dimonis, una de les nenes, neboda de
mossèn Ramon, digué a la seva germana, a cau
d'orella :

—Quan el nostre oncle es morí, els dimonis el
flagel-laran, oi ?

LA VIRTUT D'UNA DONZEYLA

NARRACIO ESCRITA E ORDINADA
DE MA DE FRA ANSELM TAROT,
MEMBRE REGULAR. - MCCCCLVIII.

REFORÇAT lo meu anim de los bons conseyls del Maiordom segon del gran rei e senyor En Pere IV Darago, que Deu guard, n'he soch narrador, en escrit, de la virtut d'una donzeyla calda. Corrdinant, a l'ensens, les sentencies refranesques mes saberudes e adaptantles per a lo bon valer de l'aital donzeyla.

Dich aci: Era que n'era una beyla donzeyla de pagesia, anomenada la Xica, lamativa e calda com lo sol dagost. E no passava d'un mes en altre sense ferne varietat d'amant fadri, car n'era capriciosa; car n'era com lo tronch que puja enjoiantse en redor d'altre cos, car n'era com paylona quan volateia e sabora de flor en flor.

Ainsi pensaua: «En lo variar hi ha lo gust; e lo gust n'es lo sentit d'assaborir les coses que en son agradables?; e que diuerteixen e entretenen? Donques que en sigui profitosa la meua jouentut virtual.»

Massa li agradaua lo jouent mascle e calde e ferm e atreuit: E no se sap si n'era perque ho senyalés, la Xica, ab la sua coqueteria, o perque ne fos sortosa, n'era lo cas que la cercaven, bo e enamorats, los donzeyls mes uistosos del poble. E la bonica donzeyla n'escuyliá d'un entre tants; E llavors lo pretendent de tanda, embriuat per les incitants beyleses de la mossa, al posarli los ulls en la sua venustat, pront li apropiava en los seus llauions, sedosos e rojos com les roseyles, sos llavis xardorosos, e ainsi gaudien, ambdos, del plaier de l'amorós e calde bes. E a seguit, en recolzarseli la Xica, acabaua l'enamorat fadri en pidolarli... una miqueta, només una miqueta, del gustós amor de la carn: E com que solament n'hi pidolaua una mica, e crehent la donzeyla que «Poques metzines no maten», oferia gustosa lo lloch de lo seu altar.

E ainsi l'enamorat amant li atansaua l'ert fragment gomós, be en sia dit, la copa del delectós néctar que ofren la vida de tot fruit.

E esdeuingué que, gustant e gaudint, ara una mica d'un, ara una mica d'altre, no tardà, a la Xica, en posarseli tiuant com un timbaló, e en desproporció a les seues beyles formes, la sua fina e rosada panxona.

Mes no tot acaba be en eix mon: E ainsi, la Xica, a dauant les gents, joues e veyles, mascles e femeyles, ne cridà l'atenció. E dues dones, fadrines, veyles e virtuoses, amigues d'ella, en so de repte, li digueren:

—Que has fet, Xica?

E la nostra donzeyla respongué, sense immutarse e riaylera, a les sues amigues xafarderes:

—Donques mireu que la «Virtut muraylada te

escassa gloria», e «De mica en mica s'ha omplert la pica», e perque «de gustos no hi ha res escrit», e «Companyies de dos son les meylors», e perque «Deu los cria e ells s'ajunten», e «Un agla fa un roure», e ainsi «La càrrega que plau no pesa», e «Pecat amagat n'es mig perdonat»...

Al rahonar la Xica d'eixa manera, l'interrompé una de les veyles virtuoses e dixli:

—Lo pecat que n'has fet, massa se veu, e ainsi no n'es gens de perdonat, e menys ara, car també ne fas agrau a la Virtut.

E tornà a dir la Xica:

—Tot això n'es perdonable, perque «Femeyla prenyada, femeyla sagrada», e los teus «brams d'ase no arriben al cel», e perque «Carn fa carn», e «Cada oveyla vol sa pareyla»...

E dixli l'altra virtuosa:

—Maleida ne seràs, Xica!

E responí ella:

—«El bou maleit, lo pel li lluu». E malgrat la vostra virtut, que n'es, sí, l'habit d'obrar be, hi ha la meua virtut, que n'es la virtut de l'actiuitat de les coses, per a produir sos efectes integrals de l'anim, baix la força e poder.

E ainsi la valenta donzeyla, teorich e practich, demostrà a ses amigues que sa estimada virtut n'es sagrada, car n'es la clau de les uides totes e llei de la Naturalesa.

E les dones veyles e virtuoses, no conuincentes de les sues rahons, s'escorregueren, malcarames e mormoylant:

—Quina vergonya!

—E... quina poca vergonya!!

E aci fineix la narració de LA VIRTUT D'UNA DONZEYLA.

DOMINUS TECUM

—Estima'm, Gala! Si m'estimes, et donaré tota ma fortuna. Sí, Gala, que és molt grossa!

DE DÍA: FRENTE AL LIBRO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL
PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA
PRIMO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINO PARA ATENDER LAS
RECLAMACIONES

Año I

DIRECTOR BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

«EL DIA BÉTICO» EN GÉNOVA

BESTIEZAS A GRANEL

GABADAL DE SIMPLIZAS QUE NOS ENVÍA NUESTRO
GRAN BUENDIA Y GASSOL, DEL COMERCIO DE
ESTA PLAZA.

Ya cale que me suban el sueldo, pues he
endevidado que esto se iba a casa Tapo-
nes. Tal dicho, tal hecho. Se han hecho un
envolutorio de casa el Dios y esto se ha
deshecho como un bolado. Los rusos que-
rían pañales, y como les han dicho que no
habían de hechas, se han empipado. Los
alemanes querían sacar habas de olla,
pero la cosa les ha hecho ventosidad. Los
franceses tenían un canguelo de casa el
Ancho. Los ingleses hacían la meuca y la
Ramoneita. En fin: que todos iban a la
araña estira cabellos, y se han hecho la
rabanada.

Ayer hablé con Tchicherin, que sacaba
fuego por las muelas.

—Cabreado, ¿eh?—le dije sonriendo al
estilo de la Gioconda.

—¡Hay para tirar el sombrero al fue-
go!...—hizo él, renegando en moscovita.—
¡Nosotros que queríamos arreglar el mun-
do!...

—¡Tendrán que contentarse con arreglar
la maleta!

—¡Hombre, no sea gamarrás! ¿Usted se
cree que es el pincho en este tinglado del
chiste? Si yo me meto, le aniquilo.

—Lengua!

—¿En qué se diferencian Francia e In-
glaterra de unos ladrones? Pues en que a
Francia e Inglaterra les liga un acuerdo
y a los ladrones les liga... una cuerda.

—¡Uva! Ahora mengués. ¿Y qué diferen-
cia hay entre una meuca que haga la ca-
rrera y un vapor pequeño? Que la meuca
va por cita y el barco vaporcito.

—¡Ángela María! A ver éste. ¿En qué
se parece la «Marina» al diputado Rusi-
ñol? En que éste Albert Rusiñol y aque-
lla... al ver... la inmensa llanura del mar!
—Ecoliquá. Fijese. Una pistola «Star»
¿en qué se parece a un invento registrado
en el ministerio? En que es p'atentado.

—Los bolsos pequeños ¿en qué se pare-
cen a los viejos? En que no embarazan a
las mujeres.

—¿Y un buen cómico a una aritmética?
En que tiene tablas.

—¿Y un hospital ¿en qué se parece a un
entierro? En que se ven difuntos y curas.
Así hubiéramos seguido, cuando entró en
el cuarto un periodista francés, sin decir-
nos asno ni bestia.

—¿Qué quieres, sómimas? —le dije en
francés castizo.

—Avisar a Tchicherin de que abajo le
esperan dos pintas.

—¿Dos pintas?

—Sí. Temo que uno de ellos hace cine...

—¿Asesine? ¡Guillo!—hizo el ruso.

Pero yo, que no se me encoge el omblí-
go, saqué la nariz y caí del asno. Eran
dos cinegéticos que querían poner a Tchi-
cherin en cinta.

—¡Quieren hacerle un film!

—No me eructa. ¡No hay que darle vuel-
tas!

Pero ellos, dali que dali haciendo girar
el manubrio.

—¡Está usted enfocado!—dijeron.

—Ahora, no. El año pasado fui al Polo
y maté cien focas. ¡Entonces sí que quedé
enfocado!

—¿Fue usted al Polo?

—Al pelo, fuf. Fuf de arroz. Me convidó
uno que fué a poner una fábrica de hielo
en el Círculo Polar. ¡Qué noches más lar-
gas! El tenerla tan larga, molesta. Un
día jugábamos, a las siete y media...

—¿A las siete y media jugaban en el
Círculo?

—A las siete y media de la tarde, cuan-
do vimos un resplandor que salía del agua,
como si dos ojos de bengala nos miraran.

—¿Era una foca?

—¡Romances! Era un foco.

—¡Claro! ¿Cómo quería que hubiera fo-
cas de bengala?

—¿No hay tigres de Bengala? Le pusi-
mos una trampa y se hizo la astilla. A
propósito: ¿en qué se semejan las tram-
pas estas a los calendarios? En que son
par-angz.

En esto vino un ruso muy delgado, una
mena de ruso de verano, y se me llevó a
Tchicherin, dejándome en bitza. Suerte
que me esperaba mi flavia, una raspa, na-
tural de Génova, que se parece a un vaso
que no esté roto, en ¡que-no-vea!

Se parece a aquel que ve a uno con los
pantalones cortos y se lo dice. ¡Sí, hom-
bres! ¡En qué cur-nas! ¡Y qué pechos!
¡Ah! Pero yo llegaré a la meta. Ahora ya
está tambaleando, pero yo procuro me-
terle en la cabeza que conmigo hará mu-
cha barrii. Cuando se lo haya metido,
ya os lo diré.

BUENDIA Y GASSOL

PREGUNTAS CANDOROSAS

POR J. FAIG DE COS

¿Por qué a los que se afartan en un
banquete se les dice comensales, cuando
comen de todo menos sales?

¿Por qué a los tenores se les dice que
son las primeras partes de una compañía
de ópera, cuando es posible que entre los
comparsas las haya mayores?

Si cuando la esposa va de parto se le
dice que es partera, ¿por qué a su marido
no se le dice Espartero?

¿Por qué un rey se hizo célebre expul-
sando a los judíos, y de mí, que cada 2
por 3 expulso judías, nadie habla?

¿Por qué a los que saltan 3 metros de
longitud los hacen campeones, y de los
barqueros, que en un bote van de la Puer-
ta de la Paz al Astillero, nadie se enre-
cuerda?

¿Por qué hay miembros que han de te-
nerse amagados, y en cambio los miembros
del Parlamento se exhiben?

¿Por qué a una mujer habladora la di-
cen que es par-la-China, cuando en la
China no tiene nada que hacer?

¿Cómo es posible que en el Brasil, uno
que de jugar al ajedrez esté pez, te dé
mate?

¿Cómo se explica que en la Argentina,
a cada duro que gastas, te quitas un peso
de encima?

NOTAS SUELTAS

UN ATENTADO.—Esta mañana ha circulado
con más insistencia que un duro sevilla-
no, el rumor de que anoche, en la plaza
del Buenaviento, habíase cometido un aten-
tado escalofriante. Se ignoraba quién era
la víctima y quién fué el autor. Unos
guardias oyeron a un barra que decía a
otro, al salir de la sesión de la noche:

—¡Déjala estar, hombre! ¡Ya has ma-
drugado bastante!

Esto hace suponer que el criminal tenía
una «Star» y que el crimen se cometió de
madrugada.

Luego se supo que se trataba de un aten-
tado contra el pudor. Ella era una raspa
y él un fresco que no lo estaba.

POR FALTAR A LA MORAL.—Por decirle «Bo-
ca», «conductora», «pixador» y otros re-
quebros a doña Fe Moral, ha sido mul-
tado con 50 pesetas 65 céntimos un joven
llamado Zenón Gallostra.

¡Le ha resultado un hueso Fe Moral!

NOTAS BIBLIOGRÁFICAS

(EN ESTA SECCIÓN DAREMOS CUENTA DE LAS OBRAS
DE LAS CUALES SE NOS ENVÍEN 100 EJEMPLA-
RES.)

Novísima guía de ferrocarriles. He aquí
una obra que lo mismo pueden leer las
mujeres más castas, que las meucas, y los
niños que los bienorragícos. Nada hay en
ella que falte a la moral. Su fondo es emo-
tivo y su estilo claro y ameno. Obras así
hacen falta a nuestra sudada sociedad,
que prefiere a las vías férreas las urina-
rias, aunque padezca de las respiratorias.
Felicitamos al autor, que ha demostrado
poseer un pedo de dotes literarias, sobre
todo al trazar el itinerario de la línea de
Mataró.

Divulgación de las enfermedades secre-
tas. Francamente, esto de divulgar, como
una bugadera, lo que debe ser secreto, nos
parece de aquello más mal. Tanto hablar
de esto y de lo otro es poco prudente, pues
no conviene poner ciertas cosas en manos
de las niñas y de los menores. Claro que
cuando crezcan (los menores, no las cosas)
ya sabrán de qué va; pero lo más posible
es que si turbados estaban al coger el li-
bro, más turbados queden después. Luego,
que esto de señalar, no está ni gota bien.
¿Por qué, al hablar de bienorragia, indica,
como ejemplo, a Madrid?

El mes de Mayo. Narranse en esta no-
vela las aventuras eróticas de miss Edith
Mayo, en forma tal, que ni Benavente, ni
Ferrer Bittini, lo chafan mejor. ¡Con qué
traza traza los primeros años de la Mayo,
cuando sentía ruido! En el índice encon-
trarán la solución. ¡Y las primeras esce-
nas de amor! ¡Qué introducción más bo-
nita! ¡Y aquellos párrafos en francés!
Es un libro que no debe faltar en nin-
guna biblioteca, ya sea de casa particular
o de casa pública... Su autor, el señor Mes-
ko, chino, merece plácemes y que se
apunte seis.

ROMPECUELLOS

Días pasados endifamos un dibujo ca-
melístico para que barrinasen. Era un
lápiiz visto por la cabeza de arriba. Nunca
hubieran caído, ¿verdad? Pues somos así
los de casa.

Ahora otra, para que barrinen.

¿Qué caray es esto?

Al que lo endevine le regalamos un mon-
dadientes sin estrenar.

—Que no et trobes bé?
—No gaire. Fa tres dies que no m'entra res calent al cos!

EL «F. C. BARCELONA» TREPITJA PER PRIMERA VOLTA EL TERRENY DE LES CORTS

es del primer a l'últim, tothom va ésser-hi al camp nou que estrenava el club campió. Per fer propaganda de la gran remesa d'ensenyas rebudes últimament, el personal artístic del club en va pintar una de mostra al mig del camp de joc, i creu que feia força goig. El batlle de Barcelona, tirant el *kik-off*, va ésser el primer de clavar la primera coça en el primer camp de fútbol d'Espanya, i poc després... començà el partit.

Un servidor de vostès, quan va a un partit de fútbol, té el mal costum d'embrutar molt paper, i després hom, quan lleigeix tot el que ha fet, no dedueix més que: patada de Fulano, coça de Fulano de Tal, panal d'aquest, o orsay d'aquell.

Hom guarda generalment tots aquests paperots i després fa la nota corresponent.

Diuenge passat no va poguer fer-ho així. L'afició, que, com és sabut, domina a l'home, va fer que hom sentís la necessitat d'imitar a algun «as» dels ja prou que tenim a casa, i ocorrint això en sortint del darrer partit jugat a Les Corts, el més conseqüent dels cronistes deportius, que és un servidor, fent de les seves anotacions (inconscientment) una pilota de paper, li clavà el gran rut, i... adéu, informació.

I ara cal reïr-me de la memòria i anar apuntant, que no va de conte.

No sé si vos he dit abans que el nou camp és una cosa oïda de debò. No en coneix pas cap de millor.

A l'acte de la inauguració hi concorregueren les autoritats i els autors del nou casal de «Barça»... paletes i tot. Paraula.

El «Barcelona» ha inaugurat un nou camp, gran, espaiós, però també és veritat que ja en el jorn de la seva inauguració ha resultat petit per a contenir els 18 i 30.000 espectadors que hi han anat en el primer i segon partit que han jugat els campions contra l'equip professional anglès «St. Mirren».

R. WOODHOOWSE

ARTHUR ANDREWS

El primer partit va resultar força interessant. Els nostres van guanyar a un equip que és de lo millor que hem vist. Resultat: dues fideses de l'Alcàntara i una de l'extrem esquerre anglès.

El segon partit encara va agradar més, i això que solament es va fer un gol en tota la tarda. En Gràcia va ésser qui, en un rebombori de mil diables, la va col·locar.

Ara bé; veritat és que el «Barcelona» ha aconseguit un èxit de taquilla al lograr ajuntar tanta gentada al nou camp; però també no és menys cert que més de la meitat d'aquesta gent no hi entén papa, ni amb les jugades del jugadors, ni amb fetes dels refils.

Jo ho he notat de la següent manera: Veuren agafar la pilota a l'Alcàntara i tot seguit sentiren:

—Ja la té, ja!

—Qui?

—Aquell que li penja la ceba; qui ha d'ésser! l'Alcàntara!

—El càntaro?

—Vostè sí que és una ànima de càntaro! Non saba nada us tet del fútbol.

I veuren com segueixen les maniobres d'aquest jugador, glatint el cor; i si xuta bé, ovació...; si la pifa (cosa que hom creu possible), ai!, o bé oh!, i fins hi ha qui li sembla un pas allò que hom, i com jo molts també, ho entenem d'altra falsé.

L'altre jugador que no es pot bellugar sense que les seves naturals articulacions provoquin el deliri, és el Zamora. Fins hi ha qui li ovaciona el *kik*.

Quan aquesta nova gent que ara entra al fútbol ovacionant al «as» hi vegi en l'equip campió alguna cosa que no els hi sembli que mereixi el repicament de mans i creguin que el xiulet fa falta... la mare del tano!

Per lo que pugui ésser, nosaltres estarem al tanto... i en seguirem parlant.

Per a celebrar la inauguració del nou terreny, va haver-hi apat al Parc.

Servidor, i com jo moltes dotzenes, tenint el tikit i tot, no va poguer *manducare*. I fins en Greenwell i algun jugador i tot van tenir d'anar a atipar-se a un altre lloc, com tots els demés que havíem arribat al Parc quan tots els llocs estaven ocupats i tots els talls repartits després d'haver-los duplicat.

Ja veieu, doncs, si darrera de la pilota... n'hi entra de carn d'olla pels que ho saben entendre...

En el brindis va parlar tothom, des d'en Gamper a mossén Lluís, i fins l'Ormaechea, el president de la Nacional, que de què que se'n torna més català que en Gamper, va dir-ne tres o quatre de les seves.

Va haver-hi rialles, plors, «Segadors» i *ruede el bombo*, que deia el fabricant del paper «Bambú», que també és dels blaugrana.

Al «Tivoli» va haver-hi funció en honor dels jugadors. Aquesta, en l'amfiteatre del teatre (eh?) foren objecte d'una forta ovació quan s'hi presentaren, més o menys sopats.

En Zamora, al costat de la seva mascota, ens la va presentar amb una croça, puix de resultes d'haver fet pam i pipa a Vigo, en Patricio i en Reñé li van fer pam pam, i... encara va coïa.

I res més per avui.

AQUELL QUE FOU

BOXA

Com que ja feia dies que no ens donaven mandanga boxaviqui, i ja ens hi hem afecionat d'allò més, vam arribar el dijous amb una fam de veure nassos, queixals i ulls per terra, amb desllorigament de braços i trencadissa de costelles, que fins el llombrigo ens feia l'ullet de gust.

El «Fronton» oferia l'aspecte de les grans solemnitats. En Josep Maria, que és el braç dret i la butxaca dreta d'en Justo, feia d'introduïdor de *embajadores* (els *embajadores* som els que hi entrem d'arròs). Sa figura es destacava de la porta talmunt com aquells guerrers amb cuirassa que posen a les armeries. Per fi, després de moltes empentes i d'una trepitjada que ens dedicà l'Asmandia, cosa que no ens ve de nou perquè anant ben acompanyat sempre es bada, podem arribar a la nostra cadira. Uns quants brams dels *paganos*, uns altres de l'*epiker*, una mà de llum que fa por i es figuren els guants l'Araucari i en Garriga. Aquest darrer abans d'acabar el primer round, ja ens fa una pila de ganyotes i s'estira a terra com si no volgués treballar més. Diuen que ha sigut d'un directe a l'estómac. Després en Quereix donà tot el gas i es llença sobre l'Aragones, pensant-se que l'enllestirà tot seguit; però l'altre és més dur de pelar del que sembla i sols el deixa guanyar per punts; però també pica, també, i el que s'ho faci amb ell que estigui al tanto si no li agraden els ossos a la funerala.

En Molero ens vol demostrar que, encara que és dels antics, no se li han pas rovellat els coixinets. I, *amigo*, encara que l'altre en deixa anar d'aquells que fan respecte, en lloc de tenir cangulo el va treballant i ens en fa un *recano*, i que quan en Dortei, o Tortell, torni a París, ja cal que porti els papers ben clars, perquè no el coneixeran pas. En Mkrius i en Gaston, al començament sembla que ens volen pendre la cabellera, però en Laurana es dirigeix al pare Anderson i li diu que allò que fa el sen fill és ca-mama. L'altre, que ho entén malament, se'l vol menjar, i té d'intervenir-hi la *fuera armada* i el públic, que prou sabem quant l'estima. D'això ensortim guanyat, perquè aleshores canvia la cosa i els cops són cops i no tocar-se la barbeta. En Marius, que ha guanyat, fa una tombarella que ens agrada molt, i fan *puesta* a en Blid i l'Alis. Tots dos molt bé! L'Alis guanya per punts i en Blid aguantia per nassos, perquè en té molts.—Ozzin.

ALEX. VINCENT

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

MUSIC-HALLS

La benemèrita «Associació Catalana de la Premsa», que va néixer d'una enrabada dels de *La Veu* perquè l'«Asociación de la Prensa Diaria» havia elegit president a en «Xenius» quan ells el van excomunicar, ha tingut la pensada d'obrir un concurs d'obres teatrals catalanes, oferint que la que resultés premiada s'estrenaria a «Romea», la qual empresa s'ha ofert en tot i per a tot.

Ja en podrà tirar bon tros a l'olla l'autor que tingui la fortuna de donar gust a l'esmentada «Associació»!

Que ho digui, si no, en Serra Toneu, autor de «Pare nostre...», drama darrerament estrenat al teatre del carrer de l'Hospital, i que, malgrat haver-s'hi fet hom un panxo de riure, sols l'han representat tres o quatre vegades.

Això és malastruga! Està vist que el qui no té la sort de dir-se Guimerà, Iglésias o Rusiñol, tothom se'l rifa.

Veuen? El que resulta ensopagat és «Embrujamiento», del malaguanyat López Pinillos. L'Enric Borràs i la Maria Vila en fan una creació, fins el punt que estic que els volen donar un àpat pro-creació.

La setmana passada vaig deixar-me al tinter un èxit obtingut per la companyia de l'Ortas a «El Dorado», amb l'estrena de «La Guillotina», un sainet madrileny d'aquells que fan pessigolles.

Aqueixa Guillotina és una cupletista, i no els haig de pintar l'esverament que una senyora d'aital renom i d'aital professió produeix arreu.

Ara calculin per un moment que vostès se la troben—això és molt suposar—en qualsevol foier, i que, sense saber de qui es tracta, volen tirar una cana a l'aire—qui diu una cana, diu un pam,—els hi farà gaire gràcia ficar el cap dintre del tall de la Guillotina?

No en parlem més, perquè se'm posa carn de gallina jove, i anem a ocupar-nos—no pensin mal—de l'estrena de «La primera tiple», ocorreguda al «Tívoli» el divendres a la nit amb motiu del benefici de la Chafer.

Es una *españolade* empecada per un alemany per a posar-nos en ridícol, i que dos bons companys nostres—aliadíssims fins el capdamunt—van traduir amb el propòsit de fer ambient antigermanòfil.

Per cert que els arranjadors de «La primera tiple» ja estan a punt de tornar a treure les ungles amb una revista titulada «Las uñas del gato», que tenim entès està força bé.

Es veu que això de les revistes és una passa. S'encomana com si fossin *enfermedades secretas*.

Dic això, perquè al «Còmic» és imminent l'estrena d'una revista escrita en l'idioma d'en Vinaixa, que deixarà amb un pam de boca oberta al públic.

Es titola «Arròs en fesols i naps», i crec que, per a posar-la en escena, en Gomila ha enviat a cercar un vagó de segones tiples, triades i remenades entre lo bo i millor del món.

Diu que, en encarregar-les, va advertir que, si podia ésser, les hi enviessin plorancres.

—I això?—van preguntar-li.

—Sí, home; ja sap el que diu el proverbi: «La que no llora, no mama.»

Ah! Diuen que no passa d'aquesta setmana que no s'inauguri el «Nuevo». Per lo que pugui ésser, ja m'he encarregat un trajo de rejilla.

L'HOMME DE LA CONXA

Els music-halls passen un tràngol de mil dimonis. Què? Sí, res; que ja els ho diré: d'aquesta feta podria ésser que s'inventessin instruments nous a Barcelona.

Els músics, aquesta gent tan simpàtica i tan barrilaire, tot d'un plegat s'han posat seriosos i han dit: «Hem d'anar a la *huelga*! Hem d'anar a la *huelga*!» I els amos dels Concerts, que no estan per brocs, perquè el seu mal no vol soroll, s'han empipat i els han dit: «Au, doncs! Plegueu!» I els músics han contestat: «Doncs sí que plegarem!» I els amos els han dit: «Ja hauríeu d'ésser fora!» I, catacruc! Conflite i males cares i contrabaixos enfundats i papers cap a casa.

Fillets de Déu! No hi ha dret, vaja! Ara resulta que vas a un music-hall a divertir-te, i acabes posant-te de malhumor.

Oh, i la sèrie d'instruments que s'han inventat!

Al «Café Catalán», l'altre dia, un amic nostre, tocava l'escorredora amb una cullera de fusta; un altre l'acompanyava donant copets al cul d'una cadira, i un tercer sacsejava un pot de magnèsia efervescent, marca anglesa. Total, que en lloc d'orquestra interpretaven un tango, que, més que tango, allò semblava el soroll d'un tren de càrrega quan entra en agulles. Però, això sí, es veu que el ballador és una cosa immòvil, perquè el tango de la magnèsia i de l'escorredora no l'entenien ningú; però el ballador ballava, i n'hi havia tres cents en aquell saló del «Catalán», ballant al so d'aquesta musiqueta original.

Al «Monte Carlo» han tocat alguns dies els cuplets amb el doble sis i una canya de pescar i amb una tauleta de nit que van demanar pel veínat. La qüestió és fer soroll a falta d'orquestra, i jo trobo, sincerament, que fan ben fet. Jo, si fos amo de music-hall i no tingués músics, tocaria els ossets i la guitarra, baldament fos per a acompanyar a la Turcy.

Per cert, ara que parlem del «Monte Carlo», que en aquests últims dies han adornat l'entrada, que cridava l'atenció fins de les persones serioses. Jo mateix, que sóc molt seriós, l'altre dia vaig parar-m'hi i vaig pensar: «Renoi! Que maco! Han fet una festa *apache* que ni a la Villette! Quin èxit!»

Oh, i que parlant d'èxits no puc pas oblidar-me aquesta setmana d'un èxit merescut en el Paral·lel. L'èxit de l'Elofranc al «Royal». N'he parlat algunes vegades, però, allò que es diu, *al correr de la pluma*. S'ha de fer justícia; senyor Pepet, el felicitem! L'Elofranc és una gran adquisició; la Conxita Garzón també, i la mateixa Bella Dàlia, la ballarina, ídem de *lienzo*. Ja veu que sóc sincer i que una vegada o altra *me lienzo*. Llàstima que aquest conflicte dels músics vingui a pertorbar el començament de temporada estiuenca! Auguro que el «Royal», «L'As», el «Folies Bergère» i algun altre music-hall del Paral·lel veurien arribar ara molt aviat aquelles vaques grasses que ja fa temps van fugir de Barcelona.

Arreglem-ho, això dels músics. Arreglem-ho aviat. Ens hi va el pa de tots! Au, arreglem-ho, que jo ja estic cansat de tocar l'acordeó i el piano de maneta.

Consti que el lema de PAPITU és: Pau, harmonia i orquestració.

ACTIU I PASSIU

UNA parella del Sometent rondava nits passades pel carrer de Rocafort, prop de la via del carril de França. En caminar els susdits guardadors de l'ordre més refiats, obiraren al peu d'una paret dues ombres masculines, en conversa força sospitosa.

Els braus somatenistes s'atansaren al grup, a l'ensems que cridaven «Alto!» En escoltar la intimació, i talment com esperitat, un dels socis que formava la parella escapà, cames ajudeu-me, en direcció a la Model. Ans de què els somatenistes poguessin apuntar-li l'arma, s'havia entaforat el fugitiu en la fosca, deixant als «estripacontes» amb un pam de nas.

L'altre, menys sortós, s'entregà a l'enemic, el que, esvaïda la primera impressió, procedí a interrogar-lo. Inquiriren els del Sometent el nom que es-deia i a sant de què la pensada d'escollir pels seus esplais aquella hora i aquell lloc. Finalment li preguntaren, en l'escena que acabaven de presenciar, quin paper hi havia representat.

Mort de por, roig de vergonya, declarà l'infe-
liç amb veu feble que, en el moment fatal, li havia correspost un paper de poc lluïment.

Un dels somatenistes, en sentir això, digué al seu col·lega, amb la major serietat:

—L'ocorregut amb aquest parell de barres, és exactament ço que succeeix a un Banc, quan fa suspensió de pagaments. L'actiu vola, en tant que el passiu resta.

—Ai, Lluïset! Aquesta filla meua és la vergonya de la família! No sé pas d'on deu haver sortit!...

—Carai! Si tu no ho saps, Laieta!...

EL FONDISTA BARRILAIRE,
O EL TRET PER LA CULATA

EN Jordi Desvalls no havia sortit mai de sa casa, és a dir, no havia abandonat, malgrat sos dinou anys, sa vila natal.

Un dia acceptà el càrrec de viatjant de taps de suro, i sa mare, la bona dona, li va fer la següent advertència:

—Sobretot la netedat, ho sents, fill meu? La higiene, sobretot!

En Jordi anà a posar, a sa aribada a Calafoll, a la fonda d'en Vicens, un tranquil fins el capdamunt. I el xicot, en demanar habitació, féu l'encàrrec:

—Sobretot que hi hagi molta netedat.

—Tot net. No faltaria més!

—Molta higiene, sobretot!

En Rafel i en Manel, dos viatjants vells, en sentir-lo i veure'l tan bonifaci, cridaren a l'amo:

—Escolteu, Vicens: a aquest tanoca tindríem de jugar-li una bromada.

—Sí que li estaria bé, vatua redell! Ves on va amb aquest *cuento* de la higiene!

—Teniu un orinal per estrenar?

—Prou! Encara està embolicat amb el paper fi de la botiga.

—Doncs porteu-lo i poseu-hi dins un ditet de Xareç i una butifarra negra.

—Caratsus! Ja ho entenc! Quina pensada!

—L'hi deixarem a la tauleta de nit i ja veureu com riurem en sentir-lo protestar!

En el corredor, en Vicens, en Rafel i en Manel esperaven els aconteixements, car el beneït d'en Jordi ja feia ratet que havia entrat en la seva habitació.

De sobte... ring!!!

—Sentiu? Es ell, que truca!

—Anem-hi.

I feren cap a l'habitació d'en Jordi Desvalls.

—Què li passa, senyor?—féu el plaga d'en Vicens.

—Que aquí no hi ha higiene, ni res!

—Què vol dir? La meua fonda és molt neta!

—Sí? Miri...

I obrint la tauleta de nit, tragué l'orinal amb el seu sospitós contingut.

—Ah! Vaja!—féu en Vicens, rient.—Es veu que vostè ha viatjat poc!

—Què vol dir?

—Que això és un *piscolabis* que preparem per als hostes. Veu? Miri...

I agafà la butifarra i la mossegà, i de l'orinal estant begué un tragué del saborós líquid...

En Jordi, gratant-se el cap, sorprès, sense acabar d'entendre-ho, exclamà:

—Carai! No ho sabia! Per què no m'avisaven abans, que no m'hi hauria orinat?

EL CAVALL

Un viatger, anant a cavall per carretera, va fer nit en un hostal. A l'endemà digué a la mestressa :

—Quant val?

—Res, home, res. El que li agrairia, és que fes aparellar el cavall que porta amb la nostra egua.

—Prou!

Però el cavall es manifestà incapaç de complir la tasca que se li havia encarregat.

—Això rai!—va fer el viatger.—Porteu aigua ben calenta.

I amb aigua quasi bullint, banyà el ventre del cavall, i aquest va fer el seu fet.

Al cap d'un any el viatger tornà a passar per l'hostal i el sortí a rebre un home, ja madur.

—Que no hi és la vostra dona?

—No.

—Sóc un viatger que vaig venir l'any passat, que vaig fer aparellar el meu cavall amb la vostra egua!

I l'hostaler li respongué, indignat :

—Arri d'aquí! Ja pot guillar! Que no el vegi! Gràcies a vostè la dona cada dia m'escalfa la panxa!

(De Sans Gène.)

—Només té aquest nen?

—Caram! Quants vol que en tingui? Tot just fa tres mesos que sóc casada!

(De Sans Gène.)

UN ACCIDENT

En un judici de faltes.

El magistrat.—Vostè reconeix haver trencat un paraigua pel cap del seu marit?

L'acusada.—Això és un simple accident, senyor jutge. Jo no volia pas trencar-lo el paraigua...

(De Passing Show, de Londres.)

—Tindràs d'anar-te'n. El meu marit és molt correcte, i no em perdonaria que l'enganyés amb qui no li ha sigut presentat.

(De Sans Gène.)

A DEAUVILLE

A cinquanta anys M. Hortillon es casà amb una xicota de vint-i-cinc primaveres. Al cap de l'any, com no hi hagués novetat, anà a trobar el metge.

—Envii la senyora a Deauville—aconsellà el doctor.

Anaren a Deauville, i res. Hi tornaren a l'any vinent, i res. Al tercer any, M. Hortillon anà a trobar altre cop al metge.

—Ja va a Deauville la seva senyora?

—Sí. Cada any hi anem.

—Ah! Però vostè també hi va? Doncs així no farem res!

(De Sans Gène.)

—Onze criatures? Renoi! I com s'ho ha fet?

—Sí, miri. Poc a poc...

(De Le Journal Amusant.)

TE RAÓ

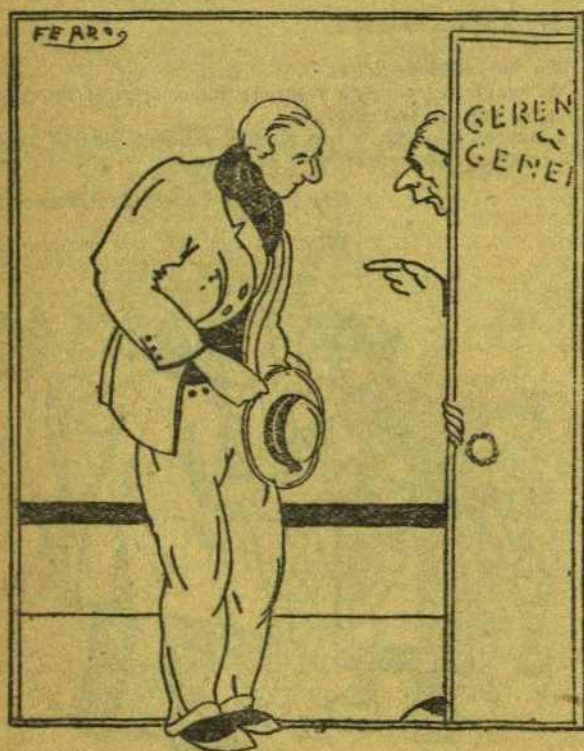
El marit sorprèn a sa muller..., etc., etc.
 Ell.—Desventurada! No te'n dones vergonya d'enganyar-me d'aquesta manera?
 Ella.—Però... tu coneixes alguna altra manera?

(De Le Journal Amusant.)

—La vindré a veure el dissabte. Jo enganyo a la dona els dissabtes per a poguer descansar els diumenges.

(De Le Journal Amusant.)

—Volia veure el senyor, perquè m'empleés la nena. Una veïna m'ha dit: «Vés a veure'l, que te la farà entrar de seguida...»

XAFARDERIES

*** De La Veu:

«El senyor Vallès i Pujals.—Aquesta nit marxa a Madrid el diputat de la Mancomunitat senyor Massó i Llorens.»

A veure si resulta que el que ha marxat ha sigut en Pagès i Rueda!

*** D'un rotatiu de la meseta:

«Ivonne, lívida, avanzó hacia Chelito; Chelito, desencajada, se adelantó hacia Ivonne, y al poco tiempo, Ivonne y Chelito, como si no se hubieran peinado nunca, se encaminaban a la Casa de Socorro, donde las curaron de varias erosiones, y no sabemos si les regalarían algunos postizos.»

La tragedia tuvo un final cómico en el Juzgado de guardia. Chelito dijo que tiene treinta años!

La Chelito trenta anys! Ja ho crec! I ben complerts!

*** De El Imparcial:

«El concierto (el dels estudiants portugueses) terminó con los himnos español y portugués, entre grandes ovaciones y clamorosas vivas a la unión hispanoamericana.»

No hi sabem veure la punta.

*** De El Ideal, de Lleyda:

«Els organitzadors de la Caravana, que porten a cap activament els preparatius, han rebut de les societats «Riegos y Fuerzas del Ebro» y «Energía Eléctrica» ofrecimientos de asistencia para acompañar a los excursionistas en la visita que hagan a las obras de las respectivas Compañías.»

D'això se'n diu respecte a tots els idiomes. Una solució que recomanem a La Publi.

Lluquet: Ni que ens ho jurés el creuríem.—Sòmines: Veurem. Segons com anem de gana.—Cara de Khul: No està mal xafat, però és massa llarg.—Un desfatat: Ara li fan el mànec, jovecenc.—Sis corridos: Sis han sigut per a desocupar això.—Portarapa: Fa bé. Les precaucions mai hi són de més. La xafarderia és molt mansa!—Pí Xafreda: Va al cove, amb tots els honors que requereix.—Marrameu: L'hi ficarem, però no sabem quan, com, ni on.—Magre gras: És molt gastat.—Rocafula: La lletra és molt maca. Però el demés... passo!—K. Tarineta: Aprofitarem quelcom, per a que no ens faci mala cara.—Pura, Costa i Virginia: Els donarem un premi de constància.—Una voluptuosa i una sicalíptica: Tenim l'autor a pendre les aigües. Ja seguirà, si li rota.—Un de fora i un de dins: Doncs, tant el de fora com el de dins, han fcut els peus a la galleda.—Rei de copes: El ninot l'hi trobem fluix, i un ninot fluix no va enlloc.—Pepa: No, prenda, no. Tot això són suposicions i res més.—P. Inyol: Quines ganes de complicar-se la vida! Cregui'm: no escrigui.—Ric Roc Ruc: Veurà. Segons com s'ho agafi.—Un cardac: Res. No farem res.—Lluisset: Anirà al Calendari. Resultaria massa llarg en el número corrent.—Joan de la Paga: Pè! És allò.—Carmeta, la del dinou: I que en deu ésser de viciosa vostè! Ja m'agradaria conèixer-la.—Un que pren feteta: Vagi prenent, que alimenta, i, si pot ésser, no escrigui verres.—Una de Reus: No ens ha agradat gens ni gota.—R. E. R.: Reira! I quin garbuix!—Un calent: Aprofitem un acudit.—Bibales: Anirà si no surt cap destorb.—Coca: No, no i no.—Un espantat: No ho direm a ningú. Posi's tranquil.—Nas d'escàndol: Això ja són figures d'un altre paier.—K. E. Rony: S'ho agafa pel terme seriós vostè. No farem res.—Pere Brut: Ho guardarem. Qui sap el que pot passar!

En queden un miler per a contestar.

VIAS URINARIAS IMPUREZAS DE LA SANGRE DEBILIDAD NERVIOSA

BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE
DICHAS ENFERMEDADES, GRACIAS
AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIEN-
TO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médi-
cos que los conocen y merecen la absoluta confianza de to-
dos los que los han usado, pues unánimemente reconocen
que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante
mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resulta-
dos ínfimos o nulos, mediante los Medicamentos del Dr. Soiv-
ré se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:

Hematuria (purgaciones) en todas sus manifestaciones,
nefritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del
hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis,
nefritis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cápsulas
del Dr. Soivré. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyec-
ciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan
peligrosas siempre y que necesitan la presencia del médico,
y nada se extrae de su enfermedad. — VENTA, 6 PESSETES CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:

Sífilis (varicela), escamas, herpes, úlceras varicosas (lagas
de las piernas), erupciones acrofulosas, eritemas agudo, urti-
carias, etc., enfermedades que tienen por causa humores
viciados e infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con las Píldoras
Sulfuretas del Dr. Soivré, que son la medicación depura-
tiva ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre,
la renuevan, aumentan todas las energías del organismo
y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las
úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mu-
scas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., que-
dando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y
espeso, no dejando en el organismo huellas del pasado.
VENTA, 6 PESSETES FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA:

Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas,
espermatorreas (pérdidas seminales), cansancio mental, pér-
dida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad mus-
cular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos
nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la
Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebel-
des que sean, se curan pronto y radicalmente con las Cápsu-
las Potenciales del Dr. Soivré. — Más que un medicamento,
son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sis-
tema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la
juventud por toda clase de excesos (vicios sin años), para
recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar
hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor
sexual propio de la edad. — VENTA, 6 PESSETES FRASCO.

Agente exclusivo: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.,
Montaña, 81, Barcelona. — VENTA: Segalá, Rambla de las
Flors, 14; Farmacia Górriz, Princesa, 7, y principales far-
macias de España, Portugal y América.

PELL — SIFILIS — VENERI

INSTITUT URO-DERMIC DEL DR. MONTANA
Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu.
SANT PAU, 28, PRINCIPAL, 2.º.

CICLOS SANROMÁ

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8
SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econò-
mica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense dany
fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sem-
pre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona,
1 Centres d'Específics.

CALCETINES REFORZADOS

Legítimo NEVERRIP (fabricación alemana). Mata-cabras
RAPID. La ruina de los pastores. A la primera vegada,
R. I. P.—LA MUNDIAL, Espalter, 6.

TISANA PUIG (Antiblenorrágica)

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días de
la BLENNORRAGIA (purgaciones) y demás dolencias del
aparato genito-urinario. Venta: Dr. Ferrer, Segalá, Far-
macia de la Cruz, «Salus», Viuda de Alsina, Francisco
Puig, y demás farmacias, Barcelona.

DONES!!

Mai passareu una MALA SETMA-
NA si preneu els sellos graduats

RHAM

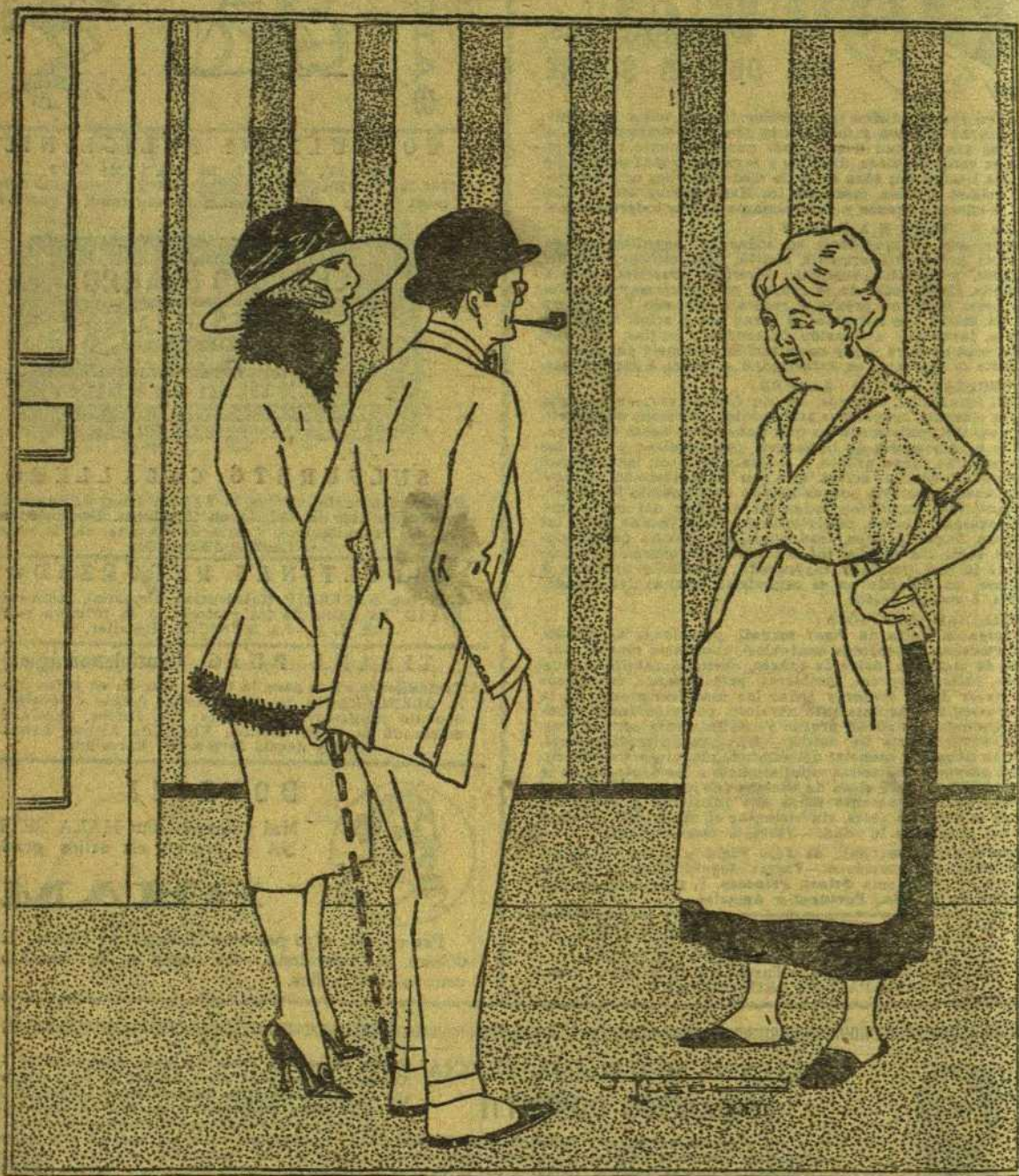
Per correu, 2'50 pessetes. Laboratori Suafia, Escu-
dellers, 8, Barcelona.—Es venen a les farmàcies i
centres d'específics.

VENereo, SIFILIS, IMPOTENCIA PRODUCTOS DONNATTI

por sus virtudes curativas: VENEREO, BLENNORRAGIA. Rapidísima curación radical, sin sondas ni
molestias, pudiendo hacerse la curación uno mismo. La irritación, frecuencia de orinar, escoror, es-
trecheces uretrales, cistitis, catarros de la vejiga, desaparecen como por encanto con los CONFETTI
DONNATTI; 5 ptas. caja.—La molestia gonorrea desaparece instantáneamente con la maravillosa
INYECCION DEL PROFESOR DONNATTI, siendo esta inyección la única que la cura definitivamente.
Úlceras, etc. Un frasco de INYECCION DONNATTI, 6 ptas.—La SIFILIS: El único preparado
racional, científico y de resultados positivos, que hace desaparecer todas las señales a las primeras
dosis, es el maravilloso ROOB DONNATTI. Es el depurativo por excelencia; cura radicalmente la SI-
FILIS sin las terribles consecuencias de los otros preparados. Regenera completamente la sangre in-
fecta. Cura las adenitis glandulares, dolor de los huesos, erupciones en la piel, pérdidas seminales.

etcétera. Un frasco de ROOB DONNATTI, 6 ptas.—IMPOTENCIA: Esta plaga de la generación actual, que hace envejecer
antes de hora a muchos jóvenes, ha dejado de existir desde que el profesor DONNATTI, de Roma, ha dado a conocer su co-
sal ELIXIR. Devuelve la juventud, el vigor y las fuerzas perdidas, sin causar los estragos de otros preparados similares. Es,
al mismo tiempo, tónico, estomacal y gran reconstituyente. El ELIXIR DONNATTI hace sentir sus efectos desde las primeras
dosis. Un frasco de ELIXIR DONNATTI, 7 ptas.—DEPOSITO CENTRAL: Boquería, 47, Barcelona, donde contestarán gratui-
tamente y con reserva cuantas consultas se hagan verbalmente y por escrito. Venta en Madrid: Farmacia Gayoso, Arenal, 2.
En Bilbao: Barandiarán y C.º. En Sevilla: José María Galán, farmacia. En Méjico: Farmacia Bernardi, calle Alfonso XII.

—Una pianola a l'alcova volen posar? Sí que es veu que els agrada que els vinguin amb músiques a vostès!